

Besluit van het college van burgemeester en wethouders van de gemeente Amsterdam houdende regels over: Naamgeving openbare ruimten (Wijzigen naam Christiaan Paul Flu)

Het college van burgemeester en wethouders van Amsterdam,

gelet op :

- a. artikel 108 van de Gemeentewet
- b. artikel 6 van de Wet basisregistraties adressen en gebouwen (BAG)
- c. artikel 7 van de Verordening basisinformatie 2018,

Brengen ter algemene kennis dat zij in hun vergadering 3 december 2019

Tot wijzigen van de naam Christiaan Paul Flu in Paul Christiaan Flu, waarmee de volgende definitieve naamgeving van Centrumeiland IJburg is vastgesteld.

1. **Janey Tetarystraat** (BAG-type weg)
2. **Louis Doedelstraat** (BAG-type weg)
3. **Paul Christiaan Flustraat** (BAG-type weg)
- 3A.. **Paul Christiaan Fluhof** (BAG-type weg)
4. **Srefidensiplein** (BAG-type weg)
5. **Papa Koendersstraat** (BAG-type weg)
6. **Trimurtistraat** (BAG-type weg)
7. **Cola Debrotstraat** (BAG-type weg)
8. **Woiskistraat** (BAG-type weg)
9. **Huiswoudstraat** (BAG-type weg)
- 9A. **Huiswoudhof** (BAG-type weg)
10. **Frank Martinus Arionstraat** (BAG-type weg)
11. **Van Gamerenstraat** (BAG-type weg)
12. **Camille Balystraat** (BAG-type weg)
13. **Tip Maruggstraat** (BAG-type weg)
14. **Quashibastraat** (BAG-type weg)
15. **Virginiastraat** (BAG-type weg)
- 15A. **Virginiahof** (BAG-type weg)
16. **Nydia Ecurystraat** (BAG-type weg)
- 16A. **Nydia Ecuryhof** (BAG-type weg)
17. **Pattimurastraat** (BAG-type weg)
18. **Diponegorostraat** (BAG-type weg)
- 18A. **Diponegorohof** (BAG-type weg)
19. **Maria Ulfahstraat** (BAG-type weg)
20. **Soekaesihstraat** (BAG-type weg)
21. **Roestam Effendistraat** (BAG-type weg)
22. **Tan Malakastraat** (BAG-type weg)
23. **Palarstraat** (BAG-type weg)
24. **Soewardistraat** (BAG-type weg)
25. **Pierre Laufferstraat** (BAG-type weg)
26. **Boeli van Leeuwenstraat** (BAG-type weg)

27. **Merdekagracht** (BAG-type weg)

Met een afbakening overeenkomstig de bijbehorende situatietekening

Aldus vastgesteld in de vergadering van 3 december 2019

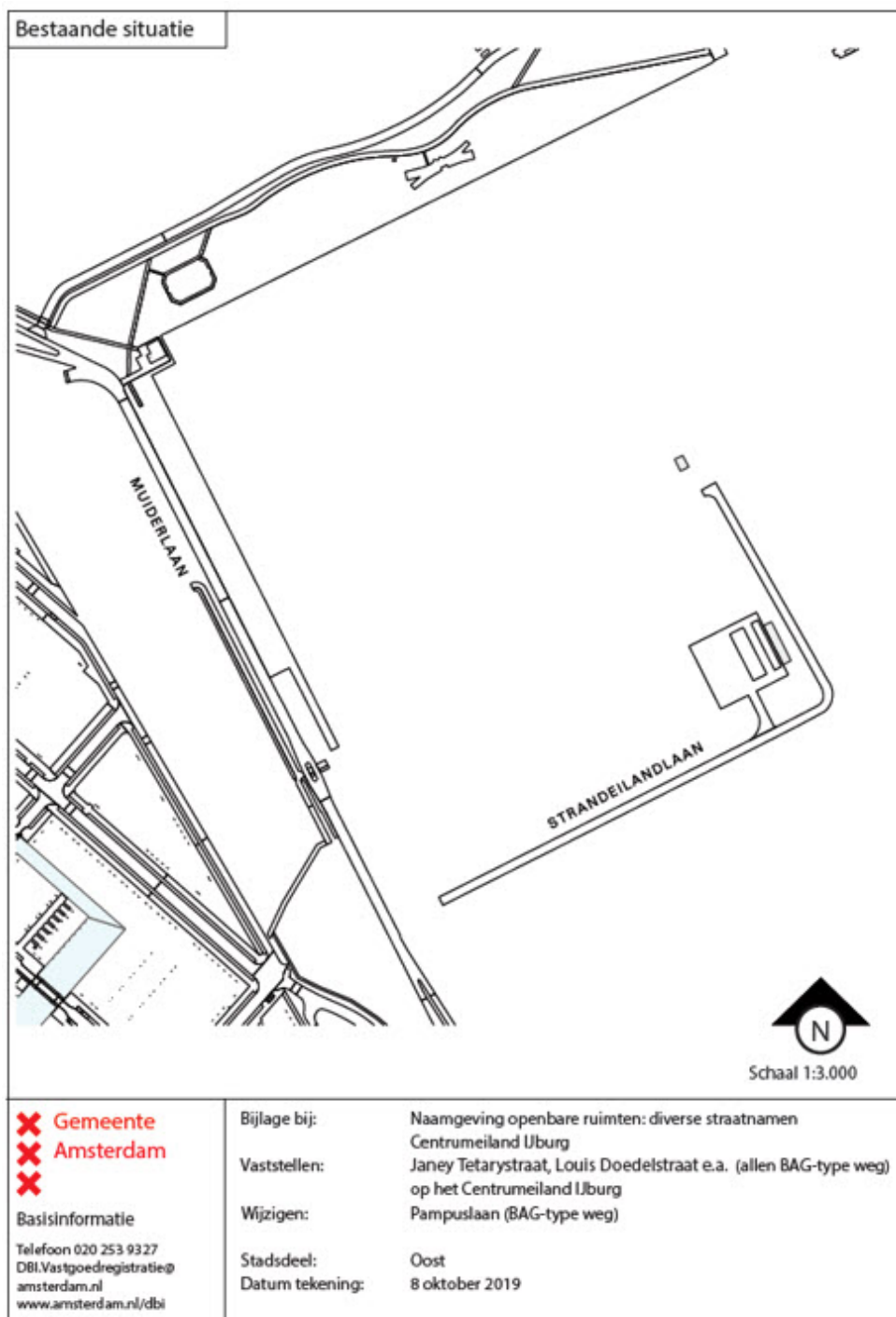
De voorzitter

Femke Halsema

De gemeentesecretaris

Peter Teesink

Bijlage 1: Situatietekening





Toelichting

Met het besluit van 9 juli 2019 zijn de definitieve namen voor Centrumeiland IJburg vastgesteld. Gebleken is dat in dit besluit is opgenomen als naam Christiaan Paul Flu (zowel als straat en als hof), maar dat de naam Paul Christiaan Flu moet zijn. Met dit voorstel wordt de gewijzigde naam vastgesteld.

Voor de definitieve straatnamen op IJburg Centrumeiland wordt aangesloten bij het thema 'Kolonialisme en slavernij'.

Janey Tetary (Moniar, Brits-Indië, 1856 – Suriname, 1884) was een leider in het protest tegen de werkomstandigheden van de Hindoestaanse contractarbeiders. In 1880 reisde Tetary alleen als contractarbeider van India naar Suriname. Ze was moslim en in India op jonge leeftijd verstoten door haar man. In Suriname kwam ze in dienst van de plantage Zorg en Hoop aan de Beneden-Cottica. Ze adopteerde een Hindoestaans weeskind Soomaria. Tussen 1873 en 1916 kwamen in Suriname Hindoestaanse arbeidsmigranten tientallen keren in opstand tegen de arbeidsomstandigheden op de plantages waar zij werkten. In 1884 organiseerde Tetary een opstand samen met Ramjanees waarbij zij vooral strede voor de beloofde betaling en een menswaardig bestaan. Tetary mobiliseerde vrouwen. Nadat de opstand na twee dagen werd neergeslagen liet het koloniaal bestuur haar en zeven anderen ter dood brengen.

Louis Alfred Gerardus Doedel, naam wordt Louis Doedel

Louis Alfred Gerardus Doedel (Paramaribo, 1905-1980) was voorzitter van het Surinaams Werklozen Comité 1931, als protest tegen werkloosheid. Later voorzitter van het Surinaams Arbeiders Verbond. Sinds 1937 werd hij door het koloniaal bewind ter observatie opgenomen in een psychiatrische instelling in Paramaribo. Dit duurde tot 1980. Een paar dagen na zijn vrijlating stierf hij. In 2013 vond de onthulling plaats van de bronzen kop van Louis Doedel. Oud-parlementsvoorzitter, Emile Wijntuin, publiceerde in hetzelfde jaar het boek, "Louis Doedel martelaar voor het Surinaamse volk"

Paul Christiaan Flu (Paramaribo, 1884 – Leiden, 1945) was medicus, hoogleraar tropische hygiëne en rector magnificus aan de Universiteit Leiden. De zeer getalenteerde Flu behaalde op zijn twintigste zijn artsdiploma aan de Geneeskundige School te Paramaribo, waarna hij vertrok naar Nederland om zich verder te bekwamen. Hij was werkzaam in Suriname, Nederland en Indonesië. Ook in Suriname heeft hij veel bereikt: hij was grondlegger van het waterleidingnet en hielp velen door zijn grote kennis over verscheidene tropische ziektes. Het baanbrekende werk van Flu werd opgemerkt: in 1911 werd hij benoemd tot Ridder in de Orde van Oranje Nassau. Daarna werkte hij in Indonesië waar hij met zijn familie – ondanks hun donkere huidskleur – behoorde tot de Europese elite. In 1921 werd hij in Leiden hoogleraar Tropische Hygiëne en directeur van het nieuw opgerichte Instituut voor Tropische Geneeskunde. In 1938 werd Flu rector magnificus van de Universiteit van Leiden. Tijdens de Duitse bezetting van Nederland in de Tweede Wereldoorlog kwam hij op voor de vrijheid van de universiteit. In augustus 1942 werd Flu onder huisarrest geplaatst en in januari 1944 naar een concentratiekamp overgebracht. In dezelfde periode werd zijn oudste zoon door de Duitse bezetter vermoord. Toen Flu kon terugkeren was hij ernstig verzwakt door de fysieke ontberingen en vooral gebroken door de dood van zijn zoon. Op 19 december 1945, enkele maanden na het heropenen van de Universiteit Leiden, stierf hij op 61-jarige leeftijd.

Srefidensi

Srefidensi is een belangrijk begrip in de Surinaamse geschiedenis en betekent 'onafhankelijkheid'. Het woord is bedacht door de Surinaamse dichter Henri Frans de Ziel, alias Trefossa (1916-1975). 'Srefi' betekent in het Sranantongo 'zelf' en 'densi' zoiets als 'doen'. Trefossa schreef ook het Surinaamse volkslied.

Julius Gustaaf Arnout Koenders, beter bekend als Papa Koenders (Paramaribo, 1886 – Paramaribo, 1957) was onderwijzer en een activist voor het Sranantongo. Hij was in eigen woorden 'kleinzoon van grootouders die slaven waren'. Met zijn in 1944 opgerichte vereniging Pohama bevorderde hij het Sranan en de Creoolse cultuur. Daarnaast richtte hij het maandblad *Foetoe-boi* op dat verscheen van 1946 tot 1956. Hij publiceerde in 1943 *Foe memre wi afo, 1 juli 1863-1943, Het Surinaams in een nieuw kleed* (Om onze voorouders te herdenken), het jaar daarop *60 moi en bekentie singie na Sranantongo* (60 mooie en bekende liederen in het Sranan) en in 1945 *Aksie mie, mie sa piekie joe foe wie skien* (Vraag me, ik zal je antwoorden over het menselijk lichaam). Koenders heeft grote invloed gehad op andere bekende Surinaamse auteurs als Eddy Bruma, Trefossa en Michaël Story.

Trimur: onafhankelijkheid.

Cola Debrot (Bonaire, 1902 – Amsterdam, 1981) vertrok op veertienjarige leeftijd naar Nederland om te studeren. Hij volgde enige tijd de studie rechten in Utrecht, maar vertrok in 1928 naar Parijs. Vanaf 1931 studeerde hij geneeskunde in Nederland en hij vestigde zich in 1942 als arts in Amsterdam. Tijdens die studie debuteerde Debrot met een lange novelle *Mijn zuster de negerin* (1935) en in 1940 was hij medeoprichter van het tijdschrift *Criterion*. In 1948 keerde Debrot terug naar de Antillen en vestigde zich in Willemstad, waar hij actief was op cultureel gebied, met name voor het Cultureel Centrum Curaçao. In 1952 werd hij gevolmachtigd minister van de Nederlandse Antillen en in 1962 gouverneur. In 1970 vestigde hij zich weer in Nederland en wijdde zich aan het schrijverschap. Na zijn overlijden werd de Cola Debrotprijs ingesteld. De eerste die deze ontving was Boelie van Leeuwen, voor diens gehele oeuvre.

Woiski (sr en jr.), naam wordt Woiski Max Woiski sr. (Domburg - Suriname, 1911 – Hoogeveen, 1981) was een bekende muzikant. In de jaren dertig trad hij op in zijn eigen club La Cubana in de Amsterdamse Leidsestraat onder de naam José Baretto. In het begin van zijn carrière speelde hij voornamelijk Latijns-Amerikaanse muziek; later ook Surinaamse. Zijn grootste hit was *B.B. met R. (Bruine bonen met rijst)*. In de jaren zestig had hij een eigen productiemaatschappij MMP en vertrok hij naar Mallorca waar hij een nachtclub kocht. In 2018 maakte theatergroep Orkater samen met het Bijlmer Parktheater het toneelstuk *Woiski vs. Woiski*. Het stuk vertelt het levensverhaal van vader en zoon Woiski, die ondanks hun moeizame verhouding samen furore maakten en Nederland verrijkten met hun aanstekelijke muziek.

Max Woiski jr., geboren als Max Rene Valentino Mackintosh (Paramaribo, 1930 – Alkmaar, 2011) was zanger en gitarist. Hij speelde met zijn orkest voornamelijk in zijn eigen club La Tropicana in de Leidsedwardsstraat in Amsterdam, dichtbij die van zijn vader, La Cubana. Zijn orkest, met voornamelijk Surinaamse musici, speelde voornamelijk Zuid-Amerikaanse muziek.

Otto en Hermina Huiswoud, naam wordt Huiswoud

Otto Huiswoud (Paramaribo, 1893 – Amsterdam, 1961) en Hermina (meisjesnaam Dumont (Brits-Guyana, 1905– Amsterdam, 1998). In New York raakte Otto Huiswoud betrokken bij sociaal-maatschappelijke kwesties en in 1914 werd hij lid van de socialistische partij. In 1919 was hij een medeoprichter van de Communistische Partij van de Verenigde Staten. In 1926 trouwde hij met Hermina. Ook zij was betrokken bij de internationale communistische beweging: ze werkte als vertaler voor de Kommunistische Internationale (Komintern) en schreef voor het maandblad *The Negro Worker*. Na de Tweede Wereldoorlog verhuisde het echtpaar naar Amsterdam waar Otto Huiswoud in de periode 1954-1961 voorzitter was van Vereniging Ons Suriname. Samen organiseerden zij antikoloniale, politieke en culturele activiteiten.

Frank Martinus Arion

Frank Martinus Arion, schrijversnaam van Frank Efraim Martinus (Curaçao, 1936 – Curaçao, 2015), was schrijver, dichter en taalwetenschapper. Hij werkte in Nederland, Suriname en op de Nederlandse Antillen en schreef in het Nederlands en het Papiaments. In 1955 vertrok Martinus Arion naar Nederland om Nederlandse taal en letterkunde te studeren aan de Universiteit Leiden. Hij kwam in contact met Cola Debrot. Samen met hem gaf hij zijn eerste gedichtenbundel uit in 1957. Hierna richtte hij met anderen een Antilliaans tijdschrift op, *Encuentro Antilliano*. Zijn debuutroman *Dubbelspel* (1973) was zijn grootste succes. In 1975 doceerde hij aan het Instituut voor de Opleiding van Leraren in Paramaribo. Na de coup van Bouterse vertrok het gezin naar Curaçao, waar Martinus Arion zich richtte op de standaardisering en promotie van het Papiaments. In 1996 verscheen zijn dissertatie over de oorsprong van het Papiaments: *The Kiss of a Slave. Papiamentu's West-African Connections*. In 2001 werd hem de Cola Debrotprijs toegekend. In 1992 werd Arion Ridder in de Orde van Oranje-Nassau, maar in 2008 maakte hij bekend zijn onderscheiding te willen teruggeven aan de Staat der Nederlanden. Hij vond dat Nederland bezig was aan de kolonisatie van de Antillen.

Virginie van Gameren, naam wordt Van Gameren

Virginie (Curaçao, onbekend) was in slavernij geboren en bezit van de gouverneur van de kolonie, baron Van Raders (1836-1845, 1845-1851 gouverneur van Suriname). In 1842 vergezelde Virginie de dochter van Van Raders naar Nederland, die haar vervolgens enkele maanden later weer naar Suriname stuurde. In 1851 wilde de uit Suriname vertrekkende Van Raders Virginie naar het district Nickerie sturen. Virginie pikte dit niet en startte een procedure waarin zij betoogde dat zij op basis van een wet uit 1776 vrij was, omdat zij een tijdje in Nederland was geweest waar de slavernij niet bestond. Van Raders verzette zich tegen deze redenering, maar opmerkelijk genoeg kreeg Virginie steun van de koloniale autoriteiten in Suriname en in Nederland. Zij en haar dochters werden in 1852 vrijverklaard. Virginie nam de naam Van Gameren aan.

Camille E. Baly (Sint Maarten, 1936 – Sint Maarten, 2012) was dichter, schrijver en voordrachtskunstenaar. In zijn werk maakte hij veel gebruik van de *oral history* van de Bovenwindse eilanden van de voormalige Nederlandse Antillen. Hij schreef voornamelijk in het Engels, maar gaf ook voordrachten in het Nederlands. Hij diende vele jaren als het hoofd van het bureau Cultuur en Opvoeding van het eiland Sint Maarten.

Tip Marugg

Silvio Alberto 'Tip' Marugg (Willemstad, 1923 – Willemstad, 2006) was schrijver en dichter. Na het behalen van zijn Mulodiploma in 1942 ging hij vijf jaar in militaire dienst. Daarna werkte hij bij Shell, waar hij het schrijven ontdekte nadat hij meewerkte aan het personeelsblad *Passaat*. Hij debuteerde in 1958 met de roman *Weekendpelgrimage*. Voor zijn derde roman *De morgen loeit weer aan* uit 1988 werd hij genomineerd voor de AKO-Literatuurprijs en in 1989 ontving hij de Cola Debrotprijs. Het eilandleven speelde een grote rol in zijn boeken, die in meerdere talen zijn vertaald.

Quashiba

Quashiba leefde in slavernij op Sint Maarten. In 1835 slaagde ze erin om met een vijftal lotgenoten, waaronder haar twee kinderen Sammy en Jane, in een bootje te ontsnappen naar het nabijgelegen Britse eiland Anguilla. Vijf jaar later durfde haar partner, Matthew Stancliff, het aan om terug te varen naar Sint Maarten om ook Quashiba's zuster Minny en haar kinderen op te halen, zodat ook die in vrijheid konden leven. Quashiba en haar familie staan dus voor de strijd om vrijheid.

Virginia Dementricia, later Virginia Gaai (Aruba, 1842 – na 1867), was een slaafgemaakte, die op Aruba in opstand kwam tegen haar eigenaren. Zij overtrad meermalen de haar opgelegde regels en werd daarvoor elke keer met dwangarbeid gestraft. In 1859 probeerde ze weg te lopen wat mislukte en resulteerde in meer zware arbeid en een celstraf. Snel na haar vrijkomen werd Virginia weer opgepakt en beschuldigd van 'straatrumoer en verzet tegen de politie'. Ditmaal kreeg ze een lijfstraf. Haar eigenaar verkocht haar in 1860. In 1863 werd de slavernij afgeschaft. Het laatste dat over haar bekend is, is dat ze in Willemstad op 2 juni 1867 bevallen is van een zoon: Marcelino Martis Gaai. Virginia werd in 2005 in een driedelig multimedia-kamerscherm vereeuwigd door de Arubaanse kunstenaar Vanessa Paulina. Sindsdien wordt zij beschouwd als een symbool van verzet tegen de slavernij op Aruba.

Nydia Maria Enrica Ecury (Oranjestad, 1926 – Willemstad, 2012) was onderwijzeres, schrijfster, vertaalster en actrice. Ecury studeerde Engels en journalistiek in Canada. In 1957 vestigde zij zich op Curaçao waar ze les gaf op de Martinus-Mavo en op de Nilda Pinto-Huishoudschool. Zij was daarnaast privélerares Papiaments. In 1967 was Ecury een van de oprichters van de toneelgroep Thalia. In 1972 debuteerde ze als dichteres, waarna zij nog verschillende dichtbundels heeft uitgebracht. Ook speelde Ecury in 1986 een rol in de film *Almacita di desolato*. In 1995 ontving zij de Pierre Laufferprijs en in 2007 de Cola Debrotprijs. Verder kreeg zij de Theatre Festival Award of Aruba en de Prijs van de Eilandelijke Dienst Culturele Zaken. Nydia Ecury was zuster van de reeds in Amsterdam vernoemde verzetsheld Boy Ecury

Pattimura (Ambon, 1783 – Ambon, 1817), eerder bekend met de naam Thomas Matulesy, afkomstig uit de Molukse aristocratie, kwam in verzet toen na een relatief mild Brits Tussenbestuur (1810-1814) een repressief Nederlands koloniaal bewind werd hersteld. Pattimura leidde een bloedige opstand, die eindigde met zijn ophanging.

Diponegoro (Jogjakarta, 1785 – Makassar, 1855). De aristocraat Diponegoro, 'prins' van een Javaans vorstendom, leidde de Javaanse opstand tegen het Nederlandse koloniale bewind in de Javaoorlog (1825-1830). Het Nederlandse gezag wankelde, maar behaalde toch de zege. De strijd kostte wellicht meer dan 200.000 doden. Diponegoro werd verbannen naar Celebes. Diponegoro behoort tot de grootste 'nationale helden' van Indonesië.

Maria Ulfah Santoso, naam wordt Maria Ulfah

Maria Ulfah Santoso (Serang, 1911 – Jakarta, 1988). Na de executie van haar echtgenoot, door Nederlandse troepen in februari 1949, hertrouwde ze en werd ze bekend als Maria Ulfah Soebadio. Maria Ulfah, van aristocratische familie, was de eerste Indonesische vrouw die in Nederland haar rechtenstudie voltooide (1929-1933). Zij zette zich in voor de emancipatie van Indonesische vrouwen in allerlei besturen, onder andere als voorzitter van de Indonesische vrouwenfederatie Kowani. Zij was de eerste vrouw die een ministerspost bekleedde – van Sociale Zaken in het tweede en derde kabinet-Sjahrir (1946-1947).

Soekaesih (Garut, 1895 – onbekend). Soekaesih was een van de weinige vrouwen die werd geïnterneerd in Boven-Digoel. Zij werd verdacht van betrokkenheid bij de communistische opstand in West-Sumatra in januari 1927. Zij werd na drie jaar, in 1931, vrijgelaten en trouwde met J.H. Philippo. Deze werd in 1937 verbannen naar Nederland. Soekaesih volgde. Zij publiceerde een brochure: 'Indonesia een politiestaat' en sprak in twee maanden in 25 zalen. Pas in 1946 keerden zij en haar echtgenoot terug naar Indonesië, waarna verdere gegevens ontbreken.

Roestam Effendi (Padang 1903, – Jakarta, 1979). Roestam Effendi kwam als journalist naar Nederland in 1927, met enige bekendheid als auteur van poëzie in het moderne Indonesisch. Roestam werd al spoedig actief als radicaal antikoloniale actievoerder, waarbij hij aansluiting zocht bij de Communistische Partij. In 1933 werd hij tot Tweede Kamerlid verkozen, de eerste Indonesiër ooit. Hij trad af in 1946, uit onvrede over de gematigde politiek van zijn partij. Hij keerde terug naar Indonesië in 1947 en zou geen politieke rol van belang meer vervullen.

Tan Malaka (Suliki, 1894 – Kediri, 1949). Tan Malaka haalde in Haarlem een onderwijzersakte. Tijdens zijn verblijf in Nederland (1913-1919) werd hij actiever in de Communistische Partij. Na terugkeer sloot hij zich aan bij de door Henk Sneevliet opgerichte Communistische Partij. Het koloniale gezag pakte hem op en verbande hem uit Indië. Terug in Nederland was hij eerste Indonesiër die kandidaat stond voor een Tweede Kamerzetel (1922). Hij werd niet verkozen en vertrok naar de Sovjet-Unie. Hij was daarna tot 1927 agent van de Communistische Internationale (Komintern) in Zuidoost-Azië en leidde een ondergedoken en opgejaagd bestaan. Pas in 1945 keerde hij terug naar Indonesië, waar hij als linkse bedreiging van de regering weer werd vastgezet. In 1949 werd hij zonder vorm van proces door een legereenheid van de Republiek geëxecuteerd.

L.N. Palar, naam wordt Palar

L.N. Palar (Tomohon, 1900 – Jakarta, 1981). Palar kwam in 1926 naar Nederland om te studeren. In de jaren dertig was hij de raadgever voor Indonesische zaken van de Sociaaldemocratische Arbeiderspartij en het Nederlandsch Verbond van Vakverenigingen. Hij reisde in 1938 naar Indië als socialistisch afgevaardigde. De oorlog bracht hij door in Nederland. Daarna werd hij gekozen als lid van de Tweede Kamer voor de Partij van de Arbeid. Palar zegde dit lidmaatschap op uit protest tegen de Eerste Militaire Actie in juli 1947. Hij werd vertegenwoordiger van de Republiek bij de Verenigde Naties, het begin van een glanzende diplomatieke loopbaan.

Soewardi Soerjaningrat, naam wordt Soewardi

Soewardi Soerjaningrat (Jogjakarta, 1889 – Jogjakarta, 1959), noemde zich later Ki Hadjar Dewantoro. Hij was nauw betrokken bij de actie van de multiraciale Indische Partij die naar een zelfstandig Indië streefde. Hierom werd hij verbannen naar Nederland (1913-1919). Na terugkeer was hij vooral pedagogisch werkzaam. In het eerste Indonesische kabinet was hij minister van Onderwijs en Cultuur (1945).

Pierre A. Lauffer, naam wordt Pierre Lauffer

Pierre A. Lauffer (Curaçao, 1920 – Curaçao, 1981) was schrijver, dichter en cultureel activist voor het behoud van zijn moedertaal, het Papiaments. Lauffer schreef al jong verhalen en bleef actief als auteur. In 1944 verscheen zijn eerste dichtbundel, volledig in het Papiaments, *Patria* (vaderland). In taal en onderwerp vormt het een breekpunt in de literatuur. Lauffer wordt wel de nationale dichter van Curaçao genoemd, omdat hij zich sterk maakte voor het behoud van folklore en de geschiedenis van zijn eiland. Hij beschouwde het Papiaments als drager van cultuur met een fundamentele rol in de Curaçaose zoektocht naar autonomie. In 1969 werd hem voor zijn literaire verdiensten de Cola Debrotprijs toegekend.

Boeli van Leeuwen

Boeli van Leeuwen, geboren Willem Cornelis Jacobus van Leeuwen (Curaçao, 1922 – Curaçao, 2007) was schrijver en dichter. Van Leeuwen studeerde rechten aan de Universiteit Leiden en promoveerde aan de Universiteit van Amsterdam. Hij vervulde verschillende publieke functies, waaronder die van bestuurssecretaris van de Antillen. Na zijn pensionering werkte hij als pro-Deoadvocaat in de achterstandswijk Scharloo. Hij publiceerde sinds 1947 een tiental romans. Hij ontving voor zijn werk de Vijverbergprijs (nu Ferdinand Bordewijk Prijs) in 1961 en de Cola Debrotprijs in 1983. In 2007, kort voor zijn dood, ontving hij op zijn 85e verjaardag een 'oeuvregeld' van het Nederlands Fonds voor de Letteren. Twee jaar later werd er een prijs met zijn naam ingesteld, als algemene cultuurprijs van Curaçao.

Merdeka

Merdeka betekent vrij of onafhankelijk en vormde al in de koloniale tijd de verboden strijdleuze van de nationalistische beweging. Na de Proclamatie van de Republiek Indonesia op 17 augustus 1945 werd het de kenmerkende strijdleuze van de onafhankelijkheidsstrijders.

Een vaststelling van naamgeving voor openbare ruimten is een feitelijke handeling en geen besluit in de zin van de Algemene wet bestuursrecht en dus niet vatbaar voor bezwaar of beroep